

MOŘINSKÝ KURÝR

Číslo 80 (1/2023)

Mořinský kurýr – informační apolitické neperiodikum Obecního úřadu obce Mořina, vydávané jako občasník pro všechny občany Mořiny, Trněného Újezdu, Dolního Roblína a osady Na Výsluní bez rozdílu věku, barvy pleti, délky nosu i náboženského vyznání ... a pro všechny další lidi dobré vůle, kteří mají naše obce rádi a které zajímá, co se v nich kdysi dělo, děje nyní a možná jednou bude dít ...

Vážení spoluobčané,

Máme opět Vánoce a je na mě abych shrnul dění v obci za uplynulý rok. Za celý rok to asi nedám, ale pokusím se napsat to co vidím jako nejdůležitější.

Akce letošního roku 2023

V únoru se konal Obecní ples v Zadní Třebani. Sál byl téměř zaplněn, proběhla tombola a kapela hrála pěkně, takže by se dalo říct, že ples splnil očekávání.

Pak jsme spálili Čarodějnice, oslavy byly na hřišti a bylo plno. Následovala pouť, jak na návsi, tak i na hřišti a také se sešlo dost lidí.

Na konci léta obec pořádala letní kino na hřišti Mořina za pomoci některých obyvatel Trněného Újezdu, kteří mají s promítáním v letním kině bohaté zkušenosti. Film byl vybrán dobře, jak do kina, tak i na pivo přišlo dost lidí.

Lampionový průvod s ohňostrojem byl jako každý rok oslnivý.

Jako úplně nová věc byl Mikuláš v LOMECH MOŘINA, kterou pořádal Spolek HAGEN Mořina společně s Obecním úřadem Mořina. Spolek HAGEN poskytl nádherné prostředí pro tuto akci, firma LOMY MOŘINA zakoupila špekáčky na opečení a obec se zase postarala o mikulášské balíčky pro děti. Dětem se určitě Mikuláš s čerty moc líbil.

Ještě nás čeká **zpívání u kostela**, které bude v **pátek 22.12.2023** u Vánočního stromku, který se podařilo hezky ozdobit.

Za všechny uvedené akce bych chtěl pořadatelům poděkovat, hlavně zaměstnankyním Obecního úřadu, které měly s přípravou všech těchto akcí hodně práce a i trpělivosti.

Mikuláš v obci 5.12.2023

Ze sportu se lze bohužel zmínit jen o naší fotbalové přípravce, která měla několik turnajů a neumístila se špatně. Baník Mořina měl tradiční turnaj v malé kopané a to bylo vše. Mořinský fotbal nám tady chybí.

Spolková činnost byla hlavně vidět na Mořinské pouti, kde měli stánek Zahrádkáři, Myslivci, Spolek HAGEN a hodně pomáhali Skauti. Jsem rád, že se v naší obci děje alespoň něco, lidé se setkají, popovídají si, co je těší nebo naopak tíží. Je to určitě lepší než být doma a sledovat například televizi. V Trněném Újezdu se během léta koná poměrně pravidelně letní kino, které zároveň slouží jako setkání občanů. Byl bych rád, kdybychom něco podobného dělali i na Mořině.

V průběhu letošního roku jsme na obci připravili program na evidenci hrobů na našem hřbitově a v urnovém háji. Každý hrob je zaměřen a vyfocen. Dle platné legislativy s Vámi zaměstnankyně na Obecním úřadě sepíše smlouvu na 25 let. Zaplatíte poplatek na 10 let dle velikosti hrobu a budeme po Vás chtít nějaké informace o tom, kdo v hrobu leží. S tím si vlastně uděláme inventuru na hřbitově a zjistíme, které hroby jsou již opuštěné. Mám v plánu, že bych navrhl zastupitelům obce výstavbu obecního hrobu, kam bychom mohli dát zpopelněné ostatky z opuštěných hrobů a mohli bychom nabídnout další hrobová místa k pronájmu.

Další věcí, o které se chci zmínit jsou opravy místních komunikací. Letos jsme zase opravili několik silnic na Mořině a v Trněném Újezdě jsme upravili část návsi před hospodou. Každý rok obec opraví část komunikací, protože na opravu všech najednou nemáme peníze. Stát nám na základě šetření dotace na opravu komunikací asi už nedá ani korunu, tak to zbývá pouze na obci. Zastupitelé si určili priority v opravě komunikací a prioritou nejvyšší má teď komunikace v horní části Mořina, protože je nejvíce rozbitá a pak následuje komunikace u Mořinky. To bychom chtěli udělat v roce 2024.

V letošním roce jsme postavili na Mořině 2 byty jako půdní vestavbu v bytovém domě č.p. 179. za pomoci státní dotace, v příštím roce bychom chtěli mít stavební povolení na dalších 8 bytů a začít stavět dle finančních možností obce. Dá se očekávat, že Evropská unie a Česká republika uvolní další peníze na podporu výstavby bytů. Tak uvidíme, jak to dopadne. Bylo by škoda v dnešní době byty nestavět, když jsou zapotřebí.

Už se jen zmíním o plánovaných stavbách, které nebude dělat obec, pouze na nich spolupracuje. Společnost CETIN bude v obci Mořina příští rok ukládat optické kabely, a to jen na Mořině a v Dolním Roblíně, hlavně v trase vedení kabelů bývalého Telecomu. Přípojka by měla být naplánována téměř do každého domu. O některých domech na okraji obce se jedná a v případě, že se nebudou kabely pokládat z dotace zdarma, vstoupí do stavby obec a zainvestuje pokládku optických kabelů tam, kde není plánována, tudíž hrazena z dotace státu. Myslím, že tato služba hodně prospěje kvalitě bydlení v naší obci. Příští rok ještě proběhne výměna sloupů velmi vysokého napětí, které

vedou okolo Trněného Újezdu a Mořiny. Kapacita by se měla posílit, sloupy se postaví nové na stejném místě. Mělo by se začít někdy na jaře.

Na závěr bych vám chtěl všem popřát šťastné a veselé Vánoce a hodně zdraví a štěstí do nového roku 2024.

Vojtěch Štíčka, starosta

Za co jsme ne/stávkovali

Před napsáním tohoto článku mě mnozí moji blízcí varovali s tím, že jako ředitel školy bych měl být přísně neutrální a k některým tématům se prostě nevyjadřovat. Asi mají pravdu. Na druhé straně v souvislosti se stávkou 27. 11. jsem často odpovídal na otázky „Proč? Za co?“ a podobně. Cítím tedy určitou potřebu vysvětlit ne snad široké veřejnosti, ale aspoň Mořňákům, o co v našem školství vlastně jde. Ostatně chystal jsme se k tomu už dlouho, tak teď je konečně důvod. A předem podotýkám, že si nedělám patent na rozum, jen snad po více než pětatřiceti letech praxe ve školství jsem možná přece jen něco pochopil. A hlavně tento článek píšu obecně, jen minimálně se týká mořinské školy.

Začnu krátkým pohledem do minulosti. Snad všechny vlády, které kdy tato země měla, se zaklínaly prohlášeními, že školství a vzdělání je pro ně na prvním místě. A skoro vždycky zůstalo jen u slibů. Ne že by školství bylo vždy úplnou Popelkou, ale na vrcholu zájmu nebylo asi nikdy. O tom se mohli přesvědčit už občané první republiky. Za dvacet let její existence se na postu ministra školství vystřídal třináct osob. (zdroj MŠMT) To je v průměru zhruba jeden ministr na každých osmáct (přesněji 18,5) měsíců. No nevím, ale mně to zrovna jako důkaz prestiže a popularity tohoto rezortu nepřipadá. Přiznejme zde ale jisté polehčující okolnosti. Bylo těsně po první světové válce, republika a její demokracie byly ještě v plenkách, Evropa čelila hospodářské krizi a její obyvatelstvo kosila španělská chřipka, která zabila víc lidí, než kolik padlo ve válce. A později Hitler těsně za hranicemi a Henlein se svými Sudeťáky v pohraničí. Nejsem dějepisář, ale chápu, že za těchto podmínek měly tehdejší vlády asi jiné priority než školství.

A jak to je s odstupem sta let dnes? Žádná sláva. Samostatná Česká republika existuje téměř třicet jedna let a za tu dobu měla dvacet jedna ministrů a ministryň školství. (zdroj MŠMT) Střídali se tak průměrně každých necelých osmáct (přesněji 17,7) měsíců. Jsme na tom tedy ještě o něco hůř než první republika navíc bez polehčujících okolností. Smutnými rekordmany jsou Martin Bursík, který ve funkci vydržel 32 dnů, a Michaela Marksová- Tominová, ta vydržela dokonce jen 12 dnů. Asi si umíme představit, kolik užitečné práce mohli za tu dobu stihnout.

Navíc zdaleka ne každý z těchto ministrů byl z oboru. Většina z nich byli ekonomové, právníci a jiní diletanti, jejichž hlavní a často jediná kvalifikace byla odpovídající stranická příslušnost. (Slovo diletant není nadávka. Zde označuje jedinca, který má pouze povrchní znalosti v určitém oboru. Tento člověk se sice o danou problematiku zajímá, nemá však potřebné vědomosti, není odborník.) A k tomu mnozí z nich trpěli jakousi zvrhlou potřebou zanechat ve školství svou stopu, něco udělat jinak. Naštěstí to většinou nestihli.

Na druhé straně byli takoví, nebo spíše byly takové, které se ve funkci udržely i několik let. A tady je namísto přidat „*bohužel*“, protože za dobu své působnosti stihly napáchat o to větší škody. První byla Petra Buzková (ve funkci 2002 – 2006). Tato ministryně prosadila do našeho školství školní vzdělávací programy.

Kdo mě zná, dobře ví, že rozhodně nepatřím k těm, kdo s nostalgií vzpomínají na dobu před sametovou revolucí. Jedno je ale třeba soudruhům přiznat. Školství za jejich doby mělo jasně daný směr a koncepci, jakkoli ideologicky pokroucenou. A když si odmyslíme komunistickou propagandu a ostatní rudý balast, patřilo naše školství v Evropě k těm lepším.

Před érou paní Buzkové platily ve školách takzvané osnovy, které se v různých úpravách využívaly právě už za dob socialismu. Jednalo se o celostátně platný a pro všechny školy závazný dokument, který určoval, co se má kdy na školách učit. Jak, to bylo na uvážení učitelů. Vytvořil ho tým skutečných odborníků, byl prověřený praxí a opravdu to fungovalo. Pro současné potřeby stačilo, aby ho stejný (nebo i jiný) tým odborníků upravil, jednotlivé školy si potom mohly udělat své specifické úpravy, a mohlo se pokračovat dál.

Místo toho paní ministryně nařídila, že každá škola si musí vytvořit svůj vlastní vzdělávací program, protože učitelé přece nejlépe vědí, co, kdy a jak učit. Prakticky tak přehodila práci, kterou mělo dělat její ministerstvo, na školy a učitele. Byla to podobná logika, jako chtít od zedníka, aby si vykoval zednickou lžici, protože on sám přece nejlíp ví, jaký tvar mu vyhovuje. Učitelé a vedení škol tak byli nuceni řešit něco, co nikdy nedělali, s čím neměli nejmenší zkušenost a co vlastně neuměli. Skuteční odborníci varovali, že takový postup přinese víc škody než užítku, ale marně.

Tenkrát měly školské odbory bít na poplach! Tenkrát měli jejich předáci burcovat pedagogy k protestům! A co udělali ve skutečnosti? Nic!

Další rána českému školství přišla v osobě ministryně Kateřiny Valachové (ve funkci 2015 – 2017). Tato paní snad s cílem postavit si vlastní „pomník“, snad ve snaze zalíbit se Evropské unii zavedla takzvanou inkluzi.

Před její érou jsme měli poměrně dobře propracovaný systém speciálních a praktických škol. Každá společnost, tedy i ta naše (jakkoli si to možná nechceme přiznat) má určité procento dětí, které nejsou schopny vzdělávat se v běžných školách. Důvody mohou být různé, snížený intelekt, zdravotní postižení, vývojové poruchy a mnoho dalších. Každopádně i tyto děti mají své nezadatelné právo na vzdělávání. A i ony potřebují tak jako každé jiné dítě zažívat úspěch. A právě pro ně byly vytvořeny speciální školy. Ty byly odpovídajícím způsobem vybaveny jak materiálně, tak personálně. Pracovali zde odborníci, kteří věděli, jak s takovými dětmi pracovat a jak je učit. Vzdělávací program praktických škol byl redukován a přizpůsoben možnostem a schopnostem jejich žáků. Důraz zde byl kladen například na rukodělnou činnost, kde tyto děti mnohdy vynikaly a mohly tedy dosáhnout odpovídajícího ocenění. Ve výsledku pak tento systém výrazně zvyšoval jejich možnosti společenského uplatnění v dospělosti.

Paní ministryně se však rozhodla, že tyto děti je třeba integrovat do běžných škol a hlavního vzdělávacího proudu. Na první pohled zdánlivě humánní gesto, ale ve skutečnosti bezohledný experiment s celou generací dětí. Proč?

V rámci inkluze je dnes velice obtížné zařadit dítě do praktické školy. Jednak proto, že musí splňovat velmi přísná kritéria, za druhé proto, že s takovým zařazením musí souhlasit rodiče. A to je pochopitelně problém, protože jen osvětlení rodiče jsou schopni si přiznat, že jejich dítě potřebuje zvláštní a speciální péči. Nedivím se, pro takové rozhodnutí je třeba opravdu značná dávka moudrosti, nadhledu a snad i odvahy. A já jako učitel i jako obyčejný člověk se klaním před každou mámou, která tohle dokáže.

Bohužel, současný stav je takový, že v běžných třídách je mnoho integrovaných dětí, které nejen že normální výuku naprosto nezvládají, ale svým chováním (pokřikování, hlučnost a mnohdy i agresivita) vzdělávání ostatních dětí podstatně komplikují. Není to náhodou diskriminace naruby? Ty „průměrné“ děti nebo dokonce děti nadprůměrně nadané přece taky mají svá práva. A jak přijdou k tomu, že učitelka značnou část hodiny věnuje tomu, aby vůbec mohla učit, namísto tomu, aby se věnovala jim?

To všechno jsou důvody, proč široká odborná veřejnost před inkluzí v této podobě varovala. Paní Valachová ale ve své bohorovnosti trvala na svém a případné problémy slibovala řešit pomocí asistentů. Jenže ani sebelepší asistent nenahradí speciálního pedagoga a nedokáže zajistit odpovídající klima ve třídě, kde jsou čtyři integrovaní žáci na dvacet „obyčejných“. Navíc tyto lidi je třeba zaplatit. A protože jich bude zapotřebí hodně, bude to taky hodně stát. S tím si tehdejší paní ministryně asi hlavu nelámala.

A znovu se ptám, kde byly v této době školské odbory? Možná nechtěly podrazit spřátelenou levicovou vládu? Nevím, ale v tomto případě se z mého pohledu projevila jejich naprostá neschopnost.

A teď se konečně dostávám k současnosti a ke stávce 27. listopadu. A říkám rovnou, nestávkoval jsem a se stávkou jsem nesouhlasil. Ne proto, že bych snad považoval stav našeho školství za ideální. To ani v nejmenším. Především nepedagogičtí pracovníci ve školství by měli být ohodnoceni daleko lépe a jejich stávku chápu. A v žádném případě neupírám komukoli právo stávkovat.

Před několika lety jsem byl na studijním pobytu ve Finsku a tam jsem viděl, že Česká republika má v tomto směru ještě moc co dohánět. Jenomže to všechno zase stojí peníze. A Finsko investuje do svého vzdělávacího systému mnohem víc než my. Protože Finsko na to má. Vybírá totiž mnohem vyšší daně než Česko. A já dost pochybuji, že by Češi chtěli mít daňové zatížení jako Finové.

Osobně si myslím, že odboroví bossové jen využili všeobecné našťavanosti ve společnosti ke svému politickým cílům. (Nejvyšší odborář Středula to sice popírá, ale těžko v tom věřit člověku, který

sám kandidoval na prezidenta.) A k tomu se najednou připojily i dosud naprosto bezzubé školské odbory, jejichž vedení se tak zviditelnilo a do budoucna si pravděpodobně zajistilo vyšší příjmy.

Stávka ve školství je krajní prostředek. A násobně víc to platí na Mořině, kde je jen školka a první stupeň, tedy především malé děti. Do problémů tím dostáváme hlavně jejich rodiče, což jsou ale naši sousedé, známí, kamarádi. To mně osobně prostě nesedí. A už vůbec ne, když si uvědomím, koho bych stávkou vlastně podpořil.

Takže lituji, pánové, ale beze mě!

Omlouvám se všem, kdo ode mě snad i oprávněně čekali článek na vánoční téma. Tímhle jsem vaše očekávání jistě nesplnil. Tak vám všem alespoň touto cestou přeji krásné Vánoce. Ať jste zdraví, šťastní, spokojení a pokud chcete, i bohatí. A v novém roce jen to dobré.

Petr Sodomka, ředitel mořinské školy

Do života jsme letos přivítali:

Mikuláše Žáčka, Davida Kroba, Dominika Váňu,
Izabelu Slukovou, Vojtěcha Řeřichu, Natálii
Kratinovou, Stellu Nelu Kuklovou, Eliáše Fekete

**Přejeme jim, aby ve zdraví vyrůstali
k radosti svých rodičů!!**

Fotografie z letošního vítání občánků ...

Blahopřání k životnímu jubileu

Jubilanti 1Q 2023:

Sahulka Rostislav, Žáčková Jaroslava, Vinšová Marie, Cajthamlová Vlasta, Burianová Jana, Kušta Pavel, Kopecká Olga, Matus Alexandr, Škop Pavel, Brezovský Alexandr, Hrebeň Petr

Jubilanti 2Q 2023:

Leták Jiří, Kratochvílová Vlasta, Slípková Dana, Burian František, Kubala Stanislav, Šedivá Jitka, Prošková Drahomíra, Stíbal Vladislav, Hašek Ladislav

Jubilanti 3Q 2023:

Sodomková Dagmar, Sejf Nežár, Zdrubecká Alena, Leták Pavel, Bedlivý František, Mesteková Růžena, Vítová Jaroslava, Sahulka Pavel, Šedivý Ladislav, Maková Drahomíra, Sodomka Petr, Olšánová Iva, Jansa Josef, Flekačová Adriana

Jubilanti 4Q 2023:

Práger Milan, Cajthaml Jaroslav, Toman Jiří, Mrvík Jaroslav, Hašková Soňa

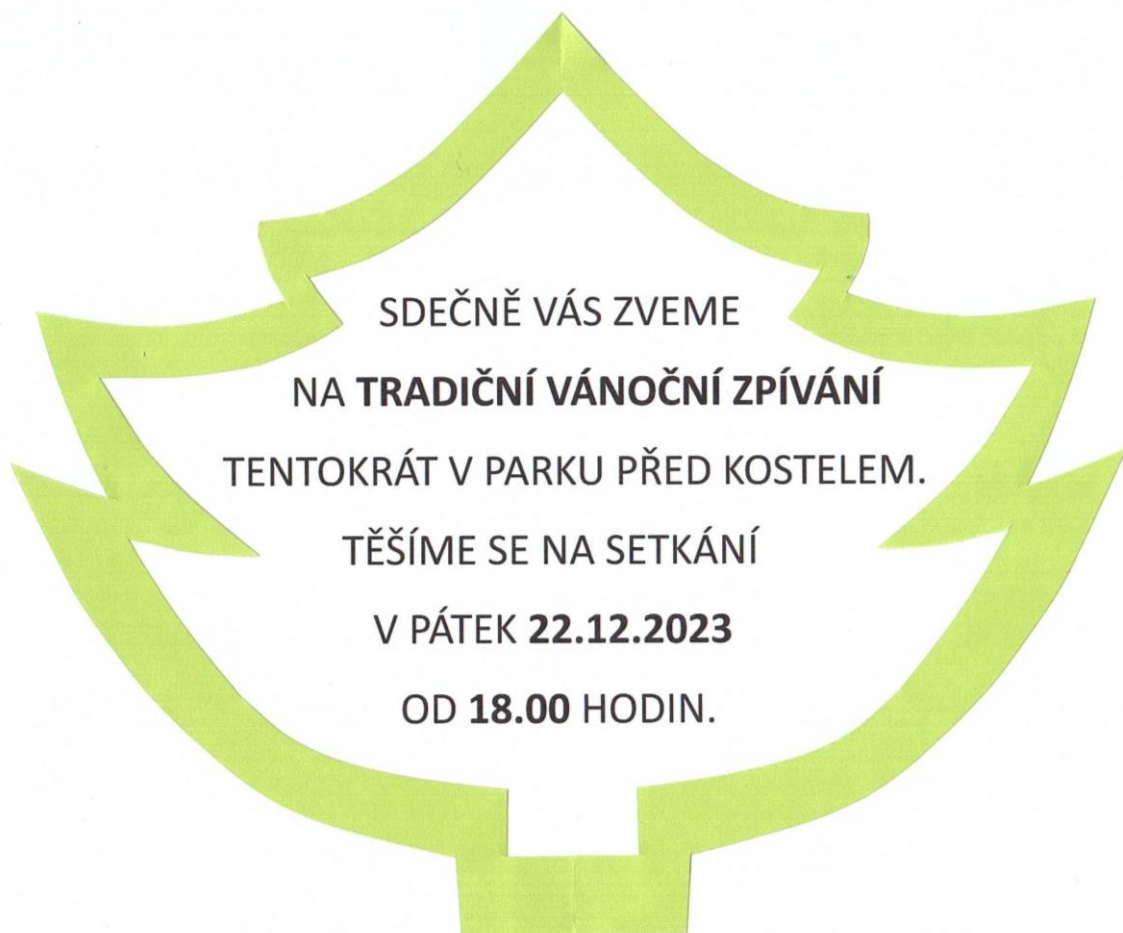
Do dalších let jim přejeme splnění všech přání, mnoho úspěchů, spokojenosti, lásky a pevné zdraví!!

Betlémské světlo

Ve čtvrtek 21.12.2023 od 18.00-19.30hod. budou děti ze skautského oddílu rozdávat u kostela Betlémské světlo.

Bude k dispozici k odběru ještě v kostele během zpívání dětí v pátek 22.12.2023.

Zapotřebí je mít vlastní svíčku a lucerničku nebo něco podobného.

Obec Mořina

pořádá

OBEČNÍ PLES

v sobotu 2.3.2024 v kulturním domě v Zadní Třebani

Začátek v 19:00

Vstupné na ples – 250,- Kč Vstupenky možno zakoupit či zamluvit na
OÚ Mořina, tel: 257721597 **Doprava autobusem** – odjezd z Mořiny
(zast. U Smetanů) v 18:30 - hraje kapela **RIVIERA**

Adventní kavárnička na Mořině

16.12.2023 od 14:00
v Dětském
domečku na Mořině

Přijďte na setkání
spoluobčanů Mořiny

Každý může přinést
něco k zakousnutí

Jak to funguje?

Tato akce se koná za účelem
setkání sousedů Mořiny v
předvánočním čase.

Chcete se pochlubit obzvlášť
povedeným cukrovím, máte nový
recept, který chcete vyzkoušet
nebo prostě rádi pečete? Upečte
něco pro vaše sousedy ke kávě.

Kávovar a pití je zajištěno

Za menší příspěvek bude k
dispozici káva, svařák, čaj,
pivo.

Mořinský kurýr – vychází jako občasník Obecního úřadu Mořina. Příspěvky možno doručit osobně, poštou nebo elektronicky na tyto kontakty: vydavatel **OÚ Mořina**, Mořina, 267 17, obec@morina.cz, fax: 257 721 597, nebo redakce **Karel Fous**, kfous@seznam.cz, v Trněném Újezdě p. **Jaromír Nedbal**, nedbal.jaromir@seznam.cz